

DE NAR UIT DE MAREMMEN,
DERDE DEEL: NAAR DE EEUWIGE STAD,
DOOR C. EN M. SCHARTEN—ANTINK.

FRAGMENTEN UIT HET VIERDE EN VIJFDE HOOFDSTUK.

I.

MET een spannend hoofd, moe van het lange staan, warm en bestoft, zocht Renato een uitweg tusschen de langzaam over de Piazza della Signoria voortdringende menschenmenigte. Aftrekkende hoornmuziek, warrig weerkaatsend tusschen de galerijen der Uffizi, schetterde het fascistien-lied: „Jeugd, jeugd, lente van schoonheid.” Vaandeltjes hier en daar, bewogen meê met troepen zwarthemden, die zich een doortocht baanden.

Voetje voor voetje kwam Renato vooruit; de weeë menschenwalm onder den smorenden Junidag deed het hem bijna te kwaad krijgen.

Zoo had hij dan Mussolini gezien. Hij had hem het volk hooren toespreken vanaf het klein balkon, hoog ergens aan dien geweldigen gevel van het Palazzo Vecchio. Het plein tot in de verste hoeken was een veld van koppen, met daarboven de honderde gezwaaide vaantjes; alle ramen propvol hoofden en fladderende zakdoeken; zelfs de daken wemelend van menschen . . . Een zoo razend enthousiasme had Renato nooit bijgewoond.

En wat een kracht, dacht hij, zooals die vierkante, zwarte gestalte daar stond, het hoofd gebiedend naar achter geworpen, de handen aan het ijzeren hekwerk geklemd. En bij elke zin, — een daverende bazuinfanfare gelijk — een rùk, dat je je hart vasthieldt; als dat hekje maar bestand was tegen dusdanig geweld!

Prachtig was hij geweest, met dat dwingend gebaar van mennen; een volksmenner; nee, veel méér: een ontembaar tèmmer; een fascineerend beheerscher!

En prachtig de felle geestdrift van al die toegestoken gelaten.

„Fascisten, zweert mij, aan wie het vaderland?”

En als een orkaanstoot van stemmen:

„Aan ons!”

„Aan wie de overwinning?”

„Aan ons!”

„Aan wie de toekomst?”

„Aan ons!”

Prachtig. En toch was er geen geluk in zijn bewondering geweest. Hij had plotseling een essentieel verschil gevoeld tusschen zijn schil-